

Suvivirsi

Tämä on Kasvukäyrillä-palstan viimeinen sana. Erikoistumisputkeni päässä näkyy valoa ja se näyttää päivä päivältä kirkkaammalta. Ehkä ei ole kummallista tuntea myös hieman tyhjyyttä nyt lopussa, sillä laskin, että lääkisvuodet ja erikoistuminen vastaavat samaa aikaväliä, kuin peruskoulu ja lukio yhteensä. Kaksitoista vuotta tuntui silloin elämän mittaiselta, nyt vilahdukselta.

Tyhjyys on kuitenkin väärä sana kuvaamaan tätä tunnetta, oikeampi olisi haikea. Sellainen kuin koulujen päättäjäsissä Suvivirttä laulaessa: vaikka jokaisesta hetkestä ei olisikaan nauttinut, niin vähän ikävä tulee. En kuitenkaan haikaile, kuten en ole koskaan jäänyt mitään suremaan. Kevätjuhlassakin uuden alku peitti tyhjyyden ja haikeuden sekä karisti kaiken ikävän, niin nytkin.

Tämä kolumni syntyi edellisen toimitussihteerin ideasta kuvata yhden ihmisen erikoistumispolku alusta loppuun. Tarkoitus oli hahmottaa, miksi valitsimme tämän alan ja miltä tuntuu kasvaa erikoislääkäriksi. En tiennyt miten toteuttaa ajatus, mutta kuten me anestesialääkärit yleensä, sanoin kyllä ja aloin tehdä.

Uskon aiempaa vahvemmin, että ala valitsee lopulta omansa. Minä en valinnut ryhtyä anestesialääkäriksi, minulle kävi kuten useimmille meistä ja ajauduin. Vaikka alku oli vahinko, päiväakkään en vaihtaisi enkä mitään muuta tekisi. Tämä sopii temperamenttiini, tuntuu kodilta. Eikä sitä oikein osaa selittää millään muulla kuin sillä, että meillä on kaikkein hienoin työ. Mutta miksi niin?

Olen yrittänyt tätä palsta kirjoittaessani tunnistaa työmme ydintä. Se on kompleksinen ja sitä on vaikea tiivistää, mutta ehkä te saatte kiinni seuraavasta. Meillä on harvinaisen työsidonnainen ala. Meillä on etuoikeus kohdata usein elämää sen alku- tai päätepisteessä, kohokohdissa tai kauhunhetkissä, järkyttävissäkin kohtaloissa. Etuoikeus ei tosin aina tai useinkaan tarkoita hohtokasta,

päinvastoin: se on usein hyvin arkista. Ja siksi toisaalta työmme ydintä ovat ne pitkät ja tylsät päivät ja yöt. Tavalliset hetket, kun väsyttää, palelee eikä huvita. Nukumme vuodesta yhteenlaskettuna vähintään kuukauden päivystyskämpässä. Tai kanslian sohvalla sairaalapyöhe peittona, jos nukumme ollenkaan. Samaan aikaan saman koulutustason ekonomi- ja juristiystäväni teettävät mittatilauspukuja Lontoosta Suomeen lennätetyllä räätätilillä ja nukkuvat luksushotelleissa. Kenelle sen selittäisi ja miten ihmeessä kertoa, miksi me haluamme tätä? Niinhän se on, että ulkopuolelta on usein vaikea nähdä, miksi. Ja pitkälti se onkin näkymätöntä ja kirjoittamatonta. Se on kuin rakkaus. Siksi en tiedä, olenko osannut kuvata näinä neljänä vuotena mitään tästä, mutta kyllähän te tiedätte, te olette myös sisällä. Te olette myös jääneet.

Miten palsta lopetetaan? Se on yhtä vaikeaa kuin aloittaminen. Puolisoni ehdotti, että ainahan voin aloittaa uuden ”Vanhuuskäyrillä”-palstan alkaen seuraavasta numerosta jatkuen eläkeikään. Toimituskunnassa suosiota jatkopalstan nimeksi sai myös ”Kuulokäyrillä”. Koska pidän sopimuksesta, pitäydyn tämän palstan sovitussa elinkaarella ja lopetan tähän. Usein vuosien mittaan on tuntunut, ettei ole mitään sanottavaa ja nyt on se tunne, että olisi paljonkin, mutta sanoinkohan mitään oleellista. Sellaista elämä kai on, että lopputulos ei aina vastaa hienoja aikeita. Mutta vaikka palsta loppuu, työ vasta alkaa. Toivon, että kaikille meille Suvivirttä nyt kanssani laulaville oma suunta alkaa hahmottua. Eikä se ainakaan täältä tunnelin suulta katsottuna voisi näyttää paremmalta. ■

Jatkopalstan nimeksi ehdotettiin Kuulokäyrillä.